

Arrest

nr. 319 529 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 augustus 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 augustus 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 september 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 5 februari 2024.

1.3. Op 29 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Nicaraguaans staatsburger en geboren en getogen in Managua, Nicaragua. U studeerde af als ingenieur. Uw laatste job was als technicus bij Microsoft.

In 2018 groeiden ontevredenheid onder burgers en kwamen er studenten op straat voor de universiteit. Op 18 april 2018 ging u kopies nemen in één van de vele copycenters gelegen voor de UNI, de Universidad Nacional de Ingeniería, toen u zag dat voor de UCA, de Universidad Centroamericana, studenten zich verzamelden om te betogen. U was toevallig getuige geworden van het groeiende protest en de agressie van de autoriteiten tegenover de betogers. Wanneer de politie begon te schieten maakte u zichzelf uit de voeten. Toen u zag dat er gewonden begonnen te vallen vervoerde u vier personen naar een plek waar ze geholpen konden worden. Op 19 april 2018 was u vrijwillig aanwezig op het protest voor de universiteit. U had geen belangrijke rol op de betoging en u ging op in de menigte. Op 30 mei 2018 nam u deel aan een betoging om de slachtoffers van de afgelopen betogingen te herdenken. Op de betoging van 30 mei kwam u uw tante D.(...) P.(...) Z.(...) F.(...) (O.V. (...)) tegen terwijl u wegluchtte toen de autoriteiten het vuur openden.

Sinds uw deelname aan de betogingen besloot u om uw tante te helpen met haar politieke activiteiten. U kocht water en voedsel voor de studenten die zij in haar huis verschuilde en u gaf uw eigen kledij aan hen weg. Voorts vervoerde u studenten van de ene plaats naar de andere om hun in veiligheid te brengen, hetgeen u ongeveer deed tot april 2019.

Op 28 januari 2019 werd uw tante plots opgepakt en ontvoerd door de autoriteiten. Zij werd beschuldigd van terrorisme en werd gevangen genomen in El Chipote. Een paar dagen voordien hoorde u van J.(...), een connectie van uw overleden oom, dat u en een aantal andere familieleden – onder meer tante D.(...) – op een lijst stonden van de overheid. Sinds de arrestatie van uw tante werd heel de familie ervan verdacht om deel te nemen aan een geplande staatsgreep uit de regering. Na de ontvoering van uw tante verliet u de stad uit angst. U woonde sindsdien op drie verschillende adressen. U leidde een discreet leven en werkte van thuis. Wanneer uw tante vrijkwam uit de gevangenis probeerde u contact met haar te vermijden en niet in het vizier te lopen van de autoriteiten.

Toen D.(...) het land verliet in het najaar van 2022, begonnen uw persoonlijke problemen. In juli 2023 merkte u ineens dat u thuis in het oog werd gehouden door de autoriteiten. Er stonden regelmatig wagens van Toyota op enkele meters van uw huis. Toen u beseftte dat ze u in de gaten hielden stuurde u uw zwangere partner X.(...) S.(...) S.(...) naar het huis van uw moeder. In augustus 2023 kwamen de autoriteiten 's nachts plots een aantal keer aan uw deur kloppen om u te intimideren.

Op 20 augustus 2023 verliet u Nicaragua. U reisde per vliegtuig naar Spanje om vervolgens door te reizen naar België. Op 23 augustus 2023 verzocht u om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. Ongeveer twee à drie weken nadat u het land verliet, vroeg u aan uw broer om uw huis schoon te maken. Tijdens de schoonmaak kwam iemand in een bestelwagen vragen waar u heen was en volgde uw broer nadien tot zijn bedrijf. Uw broers worden ook in de gaten gehouden door de Nicaraguaanse autoriteiten door de activiteiten van uw tante.

Indien u naar Nicaragua zou terugkeren zou u ofwel het land niet binnen mogen en weggestuurd worden, ofwel zouden ze u arresteren en op de luchthaven en het vervolgens niet overleven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw Nicaraguaanse identiteitskaart; uw rijbewijs; uw persoonlijk uitgeschreven vluchtrelaas; een getuigenis van uw tante D.(...) en informatie betreffende de algemene situatie in Nicaragua. Na het persoonlijk onderhoud op 9 februari 2024 stuurde u via mail nog het volgende door: enkele persoonlijke en professionele facebookprofielen; twee diploma's betreffende uw studie ingenieur; bewijzen van uw laatste twee werkplaatsen bij C.(...) en Microsoft; een internefactuur en een screenshot van een maandelijks storting naar de huisbaas die moet aantonen dat uw laatste verblijfplaats in Mateare, een plaats net buiten Managua, was; een foto van een Toyota die u doorgestuurd kreeg van uw broer en een WhatsApp-gesprek tussen u en uw broer over het bezoek van een paramilitair.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet naar Nicaragua kan terugkeren wegens uw politieke activiteiten en uw problemen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, zelfs al wordt er geloof gehecht aan uw deelname aan drie betogingen, u met uw deelname allesbehalve in de kijker liep bij de Nicaraguaanse autoriteiten.

Het ging immers om massale bijeenkomsten (CGVS, p. 9 en p. 12), waar u aanwezig was als een gewone deelnemer tussen de vele andere burgers. U had geen bijzondere verantwoordelijkheid of bepaalde rol tijdens de betogingen, u sprak niet met de pers, u werd niet gefotografeerd en u denkt dat u ook niet herkend bent geweest tijdens de betogingen (CGVS, p. 12).

U nam slechts aan drie betogingen deel (CGVS, p. 10), hetgeen moeilijk veel genoemd kan worden zoals u stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Na de betoging in mei 2018 stopte u met betogen en hield u zich ver weg van de gebeurtenissen (CGVS, p. 15).

U kende geen andere deelnemers tijdens de betoging, enkel uw tante. Betreffende uw deelname aan de betogingen met uw tante legde u eerder warrige verklaringen af. Zo verklaarde u eerder tijdens uw onderhoud dat u en uw tante samen naar de betogingen gingen (CGVS, p. 8), terwijl, wanneer hierop werd doorgevraagd u 18 en 19 april 2018 alleen aanwezig was en u op 30 april 2018 tante D.(...) louter tegenkwam in de mensenmassa. U sprak niet af om met haar te gaan betogen (CGVS, p. 12). Van samen naar de betogingen gaan met uw tante is dan ook geen sprake.

U slaagde er niet in om bewijzen neer te leggen van uw deelname aan de protesten: u heeft nooit foto's genomen of zaken hierover gepost op sociale media (CGVS, p. 15).

Voorts toonde u niet aan dat u via uw tante D.(...) (politieke) activiteiten uitvoerde door studenten van de betogingen te helpen.

U had geen enkele informatie over de groep/ organisatie waarbij D.(...) betrokken was. U wist wel dat D.(...)betrokken was in een soort groep/ organisatie die zo'n twintig leden telde, maar u had geen idee wat de naam van deze groep was, wie de andere leden waren of wat ze precies deden. U wist tevens niet of, als D.(...) ging betogen, ze dit deed onder het mom van de groep en u miste informatie over de taken die zij uitvoerde voor de groep. Of zij zich bezighield met politieke zaken of met andere dingen, wist u niet. Bovenstaande vaststellingen zijn, aangezien u via D.(...) (en haar groep) activiteiten uitvoerde, frappant. Gevraagd of u niet wou weten voor welke organisatie u mogelijks handelde, stelde u van wel maar dat het er vooral op neerkomt of je voor de regering bent of tegen de regering en u zichzelf niet ziet als iemand die voorstander is van een bepaalde politieke partij. Dat u totaal niet wist of u zich bezighield met politieke zaken (CGVS, p. 13-14 en p. 16), is dan ook bevreemdend. Hoewel uw tante D.(...) in België verblijft, u vaak bij haar verblijft en jullie een goede band hebben (CGVS, p. 3), stelde u over bovenstaande vaststellingen haar geen vragen. Dat zij u wel zaken vertelde over haar detentie (CGVS, p. 14), staat, aangezien dit niet rechtstreeks te maken had met uw politieke activiteiten in Nicaragua, hier los van.

U had voorts zo goed als geen informatie over de studenten die verbleven bij tante D.(...) en die u hielp door het brengen van water, eten en kledij. U wist niet wie u voor het eerst hielp en wie u nadien hielp. U kende geen namen maar u wist wel dat het om jonge mensen ging. U had tevens geen idee hoeveel mensen uw tante in huis hield, u had slechts twee mensen gezien. U wist overigens ook niet wie deze twee studenten waren. U sprak niet met hen en had geen enkele informatie over de studenten. Dat u het niet belangrijk vond om meer informatie over hun te hebben en het veiliger is om niet te veel te weten (CGVS, p. 16-17), kan worden aangenomen. Wat echter niet kan worden aangenomen is dat u deze vragen kennelijk evenmin stelde aan uw tante in België.

U had tevens geen informatie over de studenten die u vervoerde van de ene plaats naar de andere. Ook hier wist u niet wie u vervoerde en hoe het met hun gaat (CGVS, p. 18). U legde in dit verband nog warrige verklaringen af. Zo vertelde u expliciet dat u uw auto uitleende aan een vriend om mensen te vervoeren (CGVS, p. 16). Hierop teruggekomen en gevraagd waarom u uw auto uitleende aan een vriend, ontkende u uw eerdere verklaringen. U bedoelde dat u zelf uw eigen auto gebruikte om mensen te ontvoeren (CGVS, p. 18). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Hoewel u wist dat de studenten die u hielp de grens overgestuurd werden naar Costa Rica, had u geen enkel idee hoe dit precies in zijn werk ging. U kon zich wel voorstellen waar dit gebeurde, maar u kende de route niet. Voorts wist u niet wanneer dit gebeurde, wie de studenten precies de grens over bracht en hoe het de studenten nu vergaat. Aangezien u eerder nog stelde dat uw tante de studenten hielp om tot Costa Rica te geraken, kan ook hier verwacht worden dat u haar hier de nodige vragen over stelde, hetgeen u opnieuw niet deed. Gevraagd waarom u hierover geen vragen stelde ontbrak enige repliek van uw kant. Hoewel u wel kon zeggen dat uw tante zich bezighield met studenten de grens over te brengen, wist u niet eens of zij het was die hen effectief hielp de grens over te steken (CGVS, p. 16-18).

Ten slotte is het bevreemdend dat u uw activiteiten kadert tot april 2019 (CGVS, p. 15 en p. 18) terwijl uw tante reeds werd opgepakt in januari 2019 (CGVS, p. 4 en p. 8) en zij uw enige contact was voor uw activiteiten (CGVS, p. 16).

Daaropvolgend toonde u uw persoonlijke problemen niet aan.

Eerst en vooral kunnen vragen gesteld worden bij de oorzaak van uw problemen. Volgens uw verklaringen is der eden dat ze u viseerden de screenshot die ze namen in de gsm van uw tante op 30 januari 2019 tijdens haar detentie (CGVS, p. 8 en p. 19; document 5 groene map, persoonlijk relaas). Dat ze u pas in juli 2023 problemen zouden bezorgen (CGVS, p. 19), terwijl de screenshot al vier jaar in hun bezit was, is niet aannemelijk. Bovendien hebben ze u nooit betrap op uw, overigens niet aangetoonde, activiteiten (CGVS, p. 19) en hadden ze volgens u geen enkele reden om u te viseren (CGVS, p. 21).

Voorts komt het vreemd over dat u nooit effectief gearresteerd werd (CGVS, p. 7 en p. 21) of persoonlijk werd aangesproken door de autoriteiten (CGVS, p. 21), ondanks dat de autoriteiten u in juli en augustus 2023 met hun politiewagens viseerden voor uw deur (CGVS, p. 19-20). Dat, indien ze u hadden kunnen opsporen en vinden u hier niet meer kon zitten en het navertellen (CGVS, p. 10) en dat, indien ze u kunnen vatten ze u konden ontvoeren en verdwijnen (CGVS, p. 20), terwijl, uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat ze u al lang hadden gevonden, raakt kant noch wal. U wist zelf ook niet waarom ze u niet eerder arresteerden (CGVS, p. 21).

Vervolgens is opmerkelijk dat u geen enkel bewijs bezat van uw persoonlijke problemen: u had noch foto's van de politiewagens die voor uw deur stonden, noch bezat u video's waarmee u had kunnen aantonen dat er op uw deur werd geklopt. Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U bezat naar eigen zeggen geen camera die u van bewijzen had kunnen voorzien. Dat u, iemand die zeer goed was met technologie, iemand die de hele tijd thuis werkte en technische ondersteuning gaf aan anderen voor zijn werk (CGVS, p. 20-21), niet in het bezit zou zijn van een camera – kennelijk noch in de vorm van een fototoestel, noch in de vorm van een smartphonecamera –, is niet aannemelijk.

Verder legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over J.(...) M.(...), een werknemer van de F.(...) S.(...), die jullie informeerde dat jullie op een lijst van mogelijke bijdragers aan de staatsgreep stonden. U had echter weinig informatie in dit verband. U wist niet hoe J.(...) die lijst raadpleegde of hoe hij dat kon doen terwijl hij zelf in de gaten gehouden wordt en het gevaarlijk is dat hij die informatie aan jullie geeft. Het is eveneens weinig aannemelijk dat iemand die werkt voor de partij van Ortega – J.(...) was zelfs leider van een bepaalde groep – en duidelijk pro-regering is, zelfs al heeft hij gewerkt voor één van uw broers in zijn bouwbedrijf, deze informatie met jullie zou willen delen. Tenslotte heeft u ook nooit directe bewijzen gezien van deze lijst (CGVS, p. 4-5).

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u weinig informatie had over de problemen van uw broers. Sinds u uit Nicaragua vertrok zijn er voertuigen geweest die uw broers in de gaten houden (CGVS, p. 3). Gevraagd of u hun problemen kon aantonen stelde u van niet. U sprak hier niet veel met hen over (CGVS, p. 21). Dat uw familie hierover zo weinig mogelijk communiceert en uw broers een zo normaal mogelijk leven proberen leiden (CGVS, p. 6), kan uw gebrek aan informatie niet goedpraten. Er is immers nog contact met uw broers, zo hoorde u uw broer R.(...) twee keer sinds u in België bent (CGVS, p. 6). Hij kon u bovendien, zo blijkt uit het door u neergelegde WhatsApp-gesprek, uitgebreid inlichten over een paramilitair die u naar u op zoek zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen.

Aan uw identiteit en nationaliteit zoals blijkt uit uw paspoort en Nicaraguaanse identiteitskaart wordt niet getwijfeld.

Dat u een rijbewijs heeft wordt evenmin betwist.

De getuigenis van uw tante D.(...) wijzigt niets aan bovenstaande beoordeling. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen individuele merites te worden beoordeeld.

Uw persoonlijk uitgeschreven asielrelaas met bijgevoegde screenshots, komt qua inhoud in grote lijnen overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande beslissing.

De informatie die u neerlegde betreffende de algemene situatie in Nicaragua wijzigt evenzeer niets aan de beslissing, aangezien de inhoud geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie.

De bewijzen die u na het persoonlijk onderhoud nog stuurde van uw sociale mediakanalen en uw werkloopbaan, doen eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en worden tevens niet betwist.

Ook de bewijzen van uw laatste verblijfplaats in Nicaragua wijzigt niets aan bovenstaande beslissing.

Uit de foto van de wagen en het WhatsApp-gesprek kan nergens objectief vastgesteld worden dat het effectief gaat om een wagen met een paramilitair. Bovendien kan aan dergelijke gesprekken en privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet,

met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Daarnaast voert verzoeker aan dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbepalingen gaat verzoeker in op de diverse motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve

rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij wegens zijn beweerde politieke activiteiten in de kijker zou lopen van de Nicaraguaanse autoriteiten nu (1) verzoeker een gewone deelnemer was tijdens massale bijeenkomsten, (2) verzoeker slechts deelnam aan drie betogingen, (3) verzoeker geen andere deelnemers kende tijdens de betogingen behoudens zijn tante, (4) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet samen met zijn tante naar betogingen ging;

(ii) verzoeker niet aantoont dat hij via zijn tante D. (politieke) activiteiten uitvoerde door studenten van betogingen te helpen vermits (1) verzoeker geen enkele informatie kan verschaffen over de groep/organisatie waarbij D. betrokken was, zelfs nu verzoeker aangeeft dat zijn tante in België verblijft, hij regelmatig bij haar verblijft en hij een goed contact met haar heeft, (2) verzoeker zo goed als geen informatie heeft over de studenten die bij zijn tante verbleven en die hij hielp, (3) verzoeker geen informatie heeft over de studenten die hij vervoerde van de ene naar de andere plaats en hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt in dit verband, (4) verzoeker geen idee heeft hoe de studenten de grens overgingen naar Costa Rica en hij zich hier ook in België niet heeft over geïnformeerd, (5) het bevreemdend is dat verzoeker zijn activiteiten kadert tot in april 2019 terwijl zijn tante reeds werd opgepakt in januari 2019 en zij verzoekers enig contact was;

(iii) verzoeker toont zijn persoonlijke problemen niet aan aangezien (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker pas in juli 2023 problemen zou krijgen omwille van screenshots die zouden zijn genomen uit de gsm van zijn tante in januari 2019, (2) het vreemd is dat verzoeker nooit effectief is gearresteerd of persoonlijk werd aangesproken door de autoriteiten, (3) verzoeker geen enkel bewijs bezat van zijn persoonlijke problemen, (4) verzoeker niet-aannemelijke verklaringen aflegt over J. M. die hen informeerde dat verzoeker en zijn familie op een lijst van mogelijke bijdragers aan de staatsgreep stonden;

(iv) verzoeker heeft weinig informatie over de problemen van zijn broers;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt, zijn niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Nicaragua actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest te worden vervolgd door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn (politieke) activiteiten, waarbij hij deelnam aan drie betogingen en waarbij hij studenten die deelnamen aan protesten zou hebben geholpen op vraag van zijn tante D.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Zo merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker door zijn voorgehouden deelname aan betogingen in de kijker liep bij de Nicaraguaanse autoriteiten.

In dit verband kan er vooreerst op worden gewezen dat het telkens ging om massale bijeenkomsten, waar verzoeker aanwezig was als een gewone deelnemer tussen vele andere burgers. Verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij geen bijzondere verantwoordelijkheid of een bepaalde rol had tijdens deze betogingen, niet met de pers sprak, niet gefotografeerd werd en hij bovendien denkt dat hij niet herkend is geweest tijdens de betogingen (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 12). In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de betogingen werden gecontroleerd door de autoriteiten, dat hij niet alleen door zijn deelname aan deze demonstraties, maar tevens door het helpen van zijn tante de aandacht trok van de autoriteiten en hij een computeringenieur van opleiding is en daardoor wist dat hij discreet moest zijn. Hiermee beperkt verzoeker zich in wezen echter tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan echter niet als een dienstig betoog worden beschouwd en verzoeker slaagt er dan ook niet in om de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoeker slechts deelnam aan drie betogingen (administratief dossier, CGVS, p. 10), hetgeen bezwaarlijk veel kan worden genoemd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij nochtans dat het er veel waren (administratief dossier, 'Vragenlijst', vraag 3.3.). Na de betoging in mei 2018 zou verzoeker bovendien gestopt zijn met betogen en zich ver van deze activiteiten hebben gehouden (administratief dossier, CGVS, p. 15). Verzoeker voert in dit verband in het verzoekschrift aan dat de bevolking niet meer durfde te demonstreren nadat verschillende mensen gewond raakten en werden gedood tijdens het protest in mei 2018. Hij voegt hieraan toe in het verzoekschrift: *"Verzoeker vond iedereen leuk; hij was bang, hij schoof opzij. Overdag deed hij alsof hij de oppositie tegenhield, maar 's nachts nam hij toch op een meer discrete manier deel aan de strijd. Verzoeker voortzette niettemin zijn politieke engagement jegens zijn tante nog enkele maanden, tot ongeveer januari/februari 2019"*. De Raad merkt opnieuw op dat verzoeker met dit betoog niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden gezien en waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente overwegingen. Bovendien dient erop gewezen dat uit hetgeen volgt, blijkt dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zijn tante D. hielp bij het uitvoeren van (politieke) activiteiten.

Verder staat in de bestreden beslissing terecht te lezen dat verzoeker geen andere deelnemers kende tijdens de betogingen, naast zijn tante en haar dochter, en dat hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over of hij al dan niet samen met zijn tante naar de betogingen ging. Waar hij initieel tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat hij samen met zijn tante naar betogingen ging en na deze betogingen met haar samenwerkte om jongeren een veilige plaats te bieden (administratief dossier, CGVS, p. 8), geeft hij later nochtans aan dat hij enkel tijdens de laatste betoging zijn tante D. tegenkwam en dit op een louter toevallige wijze (administratief dossier, CGVS, p. 12).

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift in dit verband dat het noodzakelijk is om de verschillende data van elkaar te onderscheiden. Hij merkt op dat hij op 18 april 2019 niet deelnam aan de studentendemonstratie, maar er getuige van was dat de politie op demonstranten schoot, dat hij op 19 april 2018 wel degelijk deelnam aan de demonstratie en dat hij op 30 mei 2018 ook aanwezig was bij een betoging en toen toevallig zijn tante tegenkwam. Hij benadrukt dat hij nooit heeft aangegeven dat hij met zijn tante naar betogingen was gegaan en vermoedt dat er zich een vertaalfout heeft voorgedaan met de tolk. Nog daargelaten het gegeven dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud sprak van deelname aan betogingen in 2018 en dus niet 2019 – hetgeen vermoedelijk een materiële vergissing betreft in het verzoekschrift –, merkt de Raad op dat verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties en onlogische verklaringen niet kan vergoelijken door vertaalproblemen op te werpen. Blote beweringen zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker immers niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud die de vastgestelde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, CGVS, p. 2 en 21). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat er zich een vertaalprobleem zou hebben voorgedaan. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen, zoals opgenomen in de voormelde passages, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, zodat de vermeende vertaalproblemen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in dit verband opmerkt dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn deelname aan de protesten (administratief dossier, CGVS, p. 15). Dat verzoeker zijn leven niet in gevaar wilde brengen en het ook omwille van dit gevaar is dat veel demonstranten maskers droegen, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan niet overtuigen. Hoe dan ook blijkt uit

voormelde vaststellingen dat verzoekers voorgehouden politieke activiteiten een zeer beperkt karakter aannamen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn politieke activiteiten in het vizier zou lopen van de Nicaraguaanse autoriteiten.

3.3.4.4. Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij via zijn tante D. (politieke) activiteiten uitvoerde door studenten van de betogingen te helpen. In dit verband staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“(…)

- *U had geen enkele informatie over de groep/ organisatie waarbij D.(...) betrokken was. U wist wel dat D.(...)betrokken was in een soort groep/ organisatie die zo'n twintig leden telde, maar u had geen idee wat de naam van deze groep was, wie de andere leden waren of wat ze precies deden. U wist tevens niet of, als D.(...) ging betogen, ze dit deed onder het mom van de groep en u miste informatie over de taken die zij uitvoerde voor de groep. Of zij zich bezighield met politieke zaken of met andere dingen, wist u niet. Bovenstaande vaststellingen zijn, aangezien u via D.(...) (en haar groep) activiteiten uitvoerde, frappant. Gevraagd of u niet wou weten voor welke organisatie u mogelijks handelde, stelde u van wel maar dat het er vooral op neerkomt of je voor de regering bent of tegen de regering en u zichzelf niet ziet als iemand die voorstander is van een bepaalde politieke partij. Dat u totaal niet wist of u zich bezighield met politieke zaken (CGVS, p. 13-14 en p. 16), is dan ook bevreemdend. Hoewel uw tante D.(...) in België verblijft, u vaak bij haar verblijft en jullie een goede band hebben (CGVS, p. 3), stelde u over bovenstaande vaststellingen haar geen vragen. Dat zij u wel zaken vertelde over haar detentie (CGVS, p. 14), staat, aangezien dit niet rechtstreeks te maken had met uw politieke activiteiten in Nicaragua, hier los van.*
- *U had voorts zo goed als geen informatie over de studenten die verbleven bij tante D.(...) en die u hielp door het brengen van water, eten en kledij. U wist niet wie u voor het eerst hielp en wie u nadien hielp. U kende geen namen maar u wist wel dat het om jonge mensen ging. U had tevens geen idee hoeveel mensen uw tante in huis hield, u had slechts twee mensen gezien. U wist overigens ook niet wie deze twee studenten waren. U sprak niet met hen en had geen enkele informatie over de studenten. Dat u het niet belangrijk vond om meer informatie over hun te hebben en het veiliger is om niet te veel te weten (CGVS, p. 16-17), kan worden aangenomen. Wat echter niet kan worden aangenomen is dat u deze vragen kennelijk evenmin stelde aan uw tante in België.*
- *U had tevens geen informatie over de studenten die u vervoerde van de ene plaats naar de andere. Ook hier wist u niet wie u vervoerde en hoe het met hun gaat (CGVS, p. 18). U legde in dit verband nog warrige verklaringen af. Zo vertelde u expliciet dat u uw auto uitleende aan een vriend om mensen te vervoeren (CGVS, p. 16). Hierop teruggekomen en gevraagd waarom u uw auto uitleende aan een vriend, ontkende u uw eerdere verklaringen. U bedoelde dat u zelf uw eigen auto gebruikte om mensen te ontvoeren (CGVS, p. 18). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.*
- *Hoewel u wist dat de studenten die u hielp de grens overgestuurd werden naar Costa Rica, had u geen enkelidee hoe dit precies in zijn werk ging. U kon zich wel voorstellen waar dit gebeurde, maar u kende de route niet. Voorts wist u niet wanneer dit gebeurde, wie de studenten precies de grens over bracht en hoe het de studenten nu vergaat. Aangezien u eerder nog stelde dat uw tante de studenten hielp om tot Costa Rica te geraken, kan ook hier verwacht worden dat u haar hier de nodige vragen over stelde, hetgeen u opnieuw niet deed. Gevraagd waarom u hierover geen vragen stelde ontbrak enige repliek van uw kant. Hoewel u wel kon zeggen dat uw tante zich bezighield met studenten de grens over te brengen, wist u niet eens of zij het was die hen effectief hielp de grens over te steken (CGVS, p. 16-18).*
- *Ten slotte is het bevreemdend dat u uw activiteiten kadert tot april 2019 (CGVS, p. 15 en p. 18) terwijl uw tante reeds werd opgepakt in januari 2019 (CGVS, p. 4 en p. 8) en zij uw enige contact was voor uw activiteiten (CGVS, p. 16)."*

Aangaande het gebrek aan informatie over de groep/organisatie waarbij zijn tante was betrokken, de studenten die zijn tante heeft geholpen, de studenten die hij vervoerde en de wijze waarop zij naar Costa Rica werden overgebracht, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat de groep waartoe zijn tante D. behoorde om veiligheidsredenen clandestien tewerk ging, dat elk lid slechts over een beperkte hoeveelheid informatie beschikte en dat het voor verzoeker beter was dat hij zo min mogelijk wist. Verzoeker merkt op dat hij zijn tante niet durfde te ondervragen in België om meer details te verkrijgen omdat zij getraumatiseerd is door hetgeen zij in Nicaragua heeft meegemaakt.

De Raad benadrukt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten, alsook deze die verbonden zijn aan de activiteiten van zijn tante D., zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Te meer aangezien verzoeker verklaart dat hij in België af en toe bij zijn tante D. verblijft en zij een goede band hebben (administratief dossier, CGVS, p. 3). Dat zijn tante getraumatiseerd is en niet over haar problemen praat en hij haar daarom geen verdere vragen heeft gesteld,

is een *post factum*-bewering die overigens haaks staat op het feit dat verzoeker wel een getuigenis van zijn tante voorlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas (administratief dossier, map 'Documenten' en CGVS, p. 8).

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift nog opmerkt dat hij zijn eigen auto gebruikte om studenten van punt A naar punt B te vervoeren, maar één keer zijn voertuig uitleende aan een derde, slaagt hij er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen toe te dekken. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift bedient van een nieuwe versie van de feiten. Immers, waar hij initieel tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij zijn auto uitleende aan een vriend om mensen te vervoeren (administratief dossier, CGVS, p. 16), later aangaf dat hij zélf studenten vervoerde en zijn wagen niet uitleende (*ibid.*, p. 18), houdt hij in het verzoekschrift plots voor dat hij éénmalig zijn auto zou hebben uitgeleend. De Raad merkt aldus op dat verzoeker zijn verklaringen *post factum* wijzigt in de hoop ze alsnog consistent en geloofwaardig te laten blijken. Dit vormt geen dienstig verweer waarmee verzoeker afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde pertinente vaststellingen.

Met betrekking tot de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn activiteiten heeft verdergezet tot april 2019 terwijl zijn tante reeds in januari 2019 werd opgepakt en zij zijn enige contact was voor die activiteiten, poneert verzoeker in het verzoekschrift dat hij nooit heeft verklaard dat hij zijn activiteiten tot april 2019 heeft verdergezet en hij integendeel heeft verklaard dat zijn hele familie is ondergedoken na de arrestatie van zijn tante in januari 2019. Hij wijst erop dat deze data nergens op slaan en dat ze louter worden aangehaald door de *protection officer* en niet door hem werden bevestigd. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker ondubbelzinnig en meermaals doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij tussen april 2018 en april 2019 activiteiten uitvoerde voor de groep/organisatie waartoe zijn tante zou hebben behoord (administratief dossier, CGVS, p. 15 en 18-19: "*Wanneer hielp u dan die studenten? Dus tussen 18 april 2018 en 18 april 2019 tijdens heel die periode nam ik deel en werkte ik mee. Toen ik begon te werken bij 'C.(...)', augustus 2019 had ik minder tijd om te helpen (...)*" - eigen onderlijnen). Het simpelweg ontkennen van deze verklaringen in het verzoekschrift na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig en kan dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter volharden in zijn verklaringen en vrees, wat niet van die aard is om afbreuk te doen aan de voormelde overwegingen en waarmee verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3.4.5. Voorts slaagt verzoeker er niet in zijn persoonlijke problemen aan te tonen.

Zo is het in dit verband niet aannemelijk dat verzoeker aangeeft dat de oorzaak van zijn problemen terug te brengen zou zijn naar een screenshot die de autoriteiten maakten van de gsm van zijn tante D. op 30 januari 2019 (administratief dossier, CGVS, p. 8 en 19; map 'Documenten', stuk 5) en verzoeker hierdoor pas in de problemen zou zijn geraakt in juli 2023. Bovendien werd verzoeker nooit betraapt op zijn, overigens niet aangetoonde, voormelde (politieke) activiteiten (administratief dossier, CGVS, p. 19) en verklaart hij dat de autoriteiten geen reden hadden om hem persoonlijk aan te spreken (administratief dossier, CGVS, p. 21).

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de autoriteiten druk probeerden uit te oefenen op hem om zijn tante te vinden en te bereiken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen opnieuw bedient van een blote *post factum*-bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en die er aldus louter toe strekt om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten over komen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft dat zijn tante D. reeds in het najaar van 2022 het land verliet, terwijl zijn persoonlijke problemen pas zouden zijn gestart in juli 2023, wat zijn bewering als zouden de Nicaraguaanse autoriteiten hem onder druk hebben willen zetten om zijn tante te vinden, ondermijnt. Dat er een dergelijk tijdsverloop zou hebben plaatsgevonden tussen het screenshot uit de gsm van zijn tante, dan wel het vertrek van zijn tante uit Nicaragua alvorens het ontstaan van zijn eigen persoonlijke problemen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Door in het verzoekschrift te volharden in zijn verklaring dat hij nooit werd gearresteerd en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren, slaagt verzoeker er niet in om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: "*Voorts komt het vreemd over dat u nooit effectief gearresteerd werd (CGVS, p. 7 en p. 21) of persoonlijk werd aangesproken door de autoriteiten (CGVS, p. 21), ondanks dat de autoriteiten u in juli en augustus 2023 met hun politiewagens viseerden voor uw deur (CGVS, p. 19-20). Dat, indien ze u hadden kunnen opsporen en vinden u hier niet meer kon zitten en het navertellen (CGVS, p. 10) en dat, indien ze u kunnen vatten ze u konden ontvoeren en verdwijnen (CGVS, p. 20), terwijl, uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat ze u al lang hadden gevonden, raakt kant noch wal. U wist zelf ook niet waarom ze u niet*

eerder arresteerden (CGVS, p. 21).” Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt:

“Vervolgens is opmerkelijk dat u geen enkel bewijs bezat van uw persoonlijke problemen: u had noch foto’s van de politiewagens die voor uw deur stonden, noch bezat u video’s waarmee u had kunnen aantonen dat er op uw deur werd geklopt. Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U bezat naar eigen zeggen geen camera die u van bewijzen had kunnen voorzien. Dat u, iemand die zeer goed was met technologie, iemand die de hele tijd thuis werkte en technische ondersteuning gaf aan anderen voor zijn werk (CGVS, p. 20-21), niet in het bezit zou zijn van een camera – kennelijk noch in de vorm van een fototoestel, noch in de vorm van een smartphonecamera -, is niet aannemelijk.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij niet in staat was de voertuigen te fotograferen die hem in de buurt van zijn woning in de gaten hielden, dat dit hem immers in gevaar had kunnen brengen en dat zijn huis niet beschikte over een camera omdat hij niet over de financiële middelen beschikte, alsook dat hij wel degelijk een foto heeft ingediend die zijn broer heeft gemaakt van de man die hem ondervroeg over zijn situatie en hem volgde naar zijn bedrijf, beperkt verzoeker zich opnieuw tot het louter herhalen en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit betreft geen dienstig verweer, verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Verder is het allerminst geloofwaardig dat J. M., een werknemer van de Frente Sandinista – een overheidspartij – die hierbinnen een leidinggevende functie opnam (administratief dossier, CGVS, p. 4-5), verzoeker en zijn familie zou hebben geïnformeerd van het feit dat zij op een lijst stonden van mogelijke bijdragers aan de staatsgreep. Dat dit was omdat J. M. reeds sinds zijn veertiende in het bedrijf van verzoekers broer heeft gewerkt en genegenheid had voor zijn familie, kan niet overtuigen gezien het door verzoeker geschetste profiel van J. M. en de risico’s die hieraan zouden zijn verbonden. Voorts wijst de Raad er in dit verband nog op dat verzoekers verklaringen over deze lijst en hoe J. M. deze kon raadplegen (administratief dossier, CGVS, p. 4-5) bijzonder vaag zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarnaast ondermijnt verzoekers gebrek aan interesse om informatie te vergaren over de evolutie van zijn problemen en die van zijn familie in Nicaragua de door hem geschetste vrees voor vervolging. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u weinig informatie had over de problemen van uw broers. Sinds u uit Nicaragua vertrok zijn er voertuigen geweest die uw broers in de gaten houden (CGVS, p. 3). Gevraagd of u hun problemen kon aantonen stelde u van niet. U sprak hier niet veel met hen over (CGVS, p. 21). Dat uw familie hierover zo weinig mogelijk communiceert en uw broers een zo normaal mogelijk leven proberen leiden (CGVS, p. 6), kan uw gebrek aan informatie niet goedpraten. Er is immers nog contact met uw broers, zo hoorde u uw broer R.(...) twee keer sinds u in België bent (CGVS, p. 6). Hij kon u bovendien, zo blijkt uit het door u neergelegde WhatsApp-gesprek, uitgebreid inlichten over een paramilitair die u naar u op zoek zou zijn.”

Door te herhalen dat zijn familie zichzelf moet beschermen en zij hun contacten met verzoeker beperken, doch dat verzoeker via WhatsApp contact kon hebben met zijn oudere broer R., brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Nicaragua met de nationale autoriteiten. Dit wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat verzoeker kennelijk zonder problemen op legale wijze het land heeft kunnen verlaten (administratief dossier, CGVS, p. 7).

3.3.4.6. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de documenten die hij voorlegt, gaat hij geheel voorbij aan de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen.

- Aan uw identiteit en nationaliteit zoals blijkt uit uw paspoort en Nicaraguaanse identiteitskaart wordt niet getwijfeld.*
- Dat u een rijbewijs heeft wordt evenmin betwist.*
- De getuigenis van uw tante D.(...) wijzigt niets aan bovenstaande beoordeling. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen individuele merites te worden beoordeeld.*

- Uw persoonlijk uitgeschreven asielrelaas met bijgevoegde screenshots, komt qua inhoud in grote lijnen overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande beslissing.
- De informatie die u neerlegde betreffende de algemene situatie in Nicaragua wijzigt evenzeer niets aan de beslissing, aangezien de inhoud geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie.
- De bewijzen die u na het persoonlijk onderhoud nog stuurde van uw sociale mediakanalen en uw werkloopbaan, doen eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en worden tevens niet betwist.
- Ook de bewijzen van uw laatste verblijfplaats in Nicaragua wijzigt niets aan bovenstaande beslissing.
- Uit de foto van de wagen en het WhatsApp-gesprek kan nergens objectief vastgesteld worden dat het effectief gaat om een wagen met een paramilitair. Bovendien kan aan dergelijke gesprekken en privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld."

Aangezien verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt om deze vaststellingen en overwegingen te ontkrachten of te weerleggen, blijven zij aldus onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Nicaragua:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers

louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst, met name een rapport van Amnesty International, een rapport van Reporters sans Frontières en een artikel van Transparency, ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET